

ניקה את הגזירות המפורסמות שעכשיו זה עניני דיומא - זה על שופר ולולב שחל בשבת שחז"ל עקרו את השופר ואת הלולב שמא יטלטל את זה ד' אמות, אז זה.. זה נקרא קצת מוזר, ש.. קודם כל לעקור תקיעת שופר בשביל גזירה שאולי יהודי יטלטל את זה ד"א? אז כל עם ישראל צריך להפסיד תקיעת שופר בשביל איזה עם הארץ אחד ש.. אם את השופר הוא לוקח ד"א בשבת מסתמא גם את הטשולנט הוא לוקח ד"א בשבת, אז בסדר חסכו לו פעם אחת אבל לא הפכו אותו עכשיו לירא שמים בזה, אז אנחנו לא צריכים לתקוע בשופר? זה קצת מוזר. וגם שהגמ' עוד מעמידה את זה, איך יטלטל ד"א.. הגמ' אומרת לא הוא ילך ככה .. הוא ילך לשאול .. לפי בן עזאי ש..זה. אם מהלך כעומד אז לא.. הוא יקפוץ - זה נראה כבר שזה באמת אה... אז כתוב כאן שהפשט הוא שזה פרנציפ, הזה ששמא יטלטלנו ד"א זה פרנציפ, זה לא שחששו למקרה הזה, זה פרנציפ שככה הוא מתבטא, ומה הפרנציפ? זה נראה די מתקבל ש... עצם השופר והלולב יש בזה בחינת חילול שבת שזה לא מתאים לשבת.

השאלה שהיא זה ככה אז בעצם הקב"ה בעצמו היה צריך להגיד את זה ולא היה צריך להשאיר את זה לתורה שבעל פה שהם יגלו את הסוד הזה, אין לי תשובה ברורה להגיד על זה, עדיין אני חושב שנראה שהגזירה פה מבטאת דבר מהותי, פה צריך להגיד פרשנות לא יודע, יכול להיות ש.. בצורה המקורית של התרועה ושל הלולב זה פחות מעורב עם מלאכה, רק אח"כ שזה נהיה יותר אה.. טרסק מסביב זה נהיה לא שבתדיק, אפשר על דרך זה להגיד כמה אפשרויות אני לא יודע עדיין צריך לחשוב על זה.

זה דוגמה שהרבה מקומות בחז"ל זה סגנון של חז"ל שהם מדברים על פרנציפ והם מביאים לך ביטוי של הדבר, וד' אמות זה ביטוי - שאומר שזה מבטא את זה שאומר דהדבר הזה הוא לצאת החוצה ולעשות כל מיני דברים, ש... על גבול ההוצאה, כן ההוצאה זה בעצם המלאכה שהיא כידוע מלאכה גרועה והיא עצמה לא ממש כמו כל המלאכות האחרות אבל היא המאבחן או ה..זה של כל המושג מלאכה בכלל, ש... כל המלאכות זה בעצם ללכת ולעשות אה...

עוד הערה אחת דוגמא למשהו אחר שדיברנו - בתורה כתוב שאסור לגעת בנבילה נכון, בנבלתם לא תגעו, עכשיו אנחנו יודעים שבהלכה זה לא ככה, יש בחז"ל ק"ו שבמת מבואר שמותר לגעת אז ממילא מבואר ק"ו שמותר לגעת בנבילה, אז בא איזה יהודי ושאל אותי [והדוגמא הזאת קשורה לנושא של ק"ו וגם לננושא של פשט והלכה] שהק"ו הזה לא מסתדר לו כיון שכל אחד יודע שנבילה היא טמאה אבל מת הוא לא טמא, המת עצמו לא כתוב בשום מקום שהוא טמא רק שמי שנוגע במת הוא נטמא, והאריך לבסס את היסוד הזה, ואז ממילא הוא אומר לי אז אין לך ק"ו, אז השאלה הזאת היא דוגמא לעירוב לא טוב של פשט ודרש, כל הרעיונות הנכונים המוכחים בפשוטו של מקרא שמת הוא בכלל יש לו קטגוריה אחרת והוא נמצא בתורה במקום אחר, והסגנון שלו הוא אחר, זה הכל בפשוטו של מקרא, אבל כשעושים את הק"ו לא מתחשבים ברעיונות, אלא הק"ו הוא עובד ברובד של ההלכה, וברובד של ההלכה הדבר הזה יש לו ק"ו.

כל הגישה הזאת שרוצה לקרא עכשיו את הפשוטו של מקרא שאסור ליגוע בנבילה זה גישה טיפשית, בגלל שלא יעלה על הדעת שאסור ליגוע בנבילה, למה? מה אחד יש לו נבילה מה הוא יעשה עם הנבילה? מה הוא יתקשר למאה ושש?, איך אפשר להגיד ליהודים שלא יגעו בנבילה, לא יכול להיות כזה הלכה, [שאלה: יביא כלי. תשובה: תפסיק זה פטנטים שממציאים במכון צומת] יש לבן אדם נבילה בשדה זה חלק מהחיים, זה לא יכול להיות שאסור ליגוע בנבילה, לכן זה ברור שבנבלתם לא תיגעו יש שם כמה מעגלים של פרשנות למה הכונה, חז"ל במקום אחד אומרים שזה ברגל יש כאלה אומרים שזה במחנה ישראל בתקופת המדבר שלכולם היה דין של רגל, וכל מיני מעגלים של המפרשים שמה איך זה מתפרש.

אז הוא שאל אותי נו אז למה חז"ל לא אומרים את זה? שוב ערבוב, חז"ל לא אומרים כאלה נימוקים, חז"ל מדברים על הנימוק ברובד ההלכתי שצריך להיות בנוי בעולם ההלכה עם הק"ו, אבל אם אתה כבר עובר לעולם הפשט כמו שהוא עבר ואתה רוצה לקרא ובפשט ולהבין איך זה מסתדר בפשט אז יש סברא בפשט.